

נכרל אנברל. לרב מסדל ארבע יהודה: **כר' יוסע בן קרסא.** למכל מקום שניהם מעידים שחיב לו מנה: **סיכא דלא מכתסו ראדרי.** כגון זה מעיד על מנה שביום שני וזה מעיד על מנה שביום ראשון וצטיתן מודין שזה לא ראה מעידין על מנה אחר ומכחישין זה את זה מי אמר: **סוא דלמר כי סאי סנא.** נהרדעי אמרו כי סאי סנא דלמר זה אומר מנה וזה אומר מאתיס דמכחישין זה את זה מנאטריין למנה שיש בכלל מאתיס מנה ולא אמריין שתיס: שקרו אלל אחר אחר הפכות שבהס: **נחלקס עדותן.** שתיס שהאחד שקרן שוב אין כאן עדות: **יש ככלל מאתיס מנה.** שניהם מעידין על מנה ובלחורו מנה אין מכחישין זה את זה: **מי סאי גוונא.** דמרי מיני גינאו וכוילי האי נוכחיסי הדדי מי אמר: **לדמי.** זה אומר בפני הודה לו דמי מציט של יין וזה אומר בפני הודה דמי מציט של סל שמן דמרווייהו מסהדי אלמי מציט יין: **בדיוטא פלוניס.** הלווה מנה: **דיוטא.** מלייה ככולטת לרשות הרבים על פני רוחב הבית ובני רשות הרבים עוברים מתחיה: **ולירק עדותן.** כר' יהושע בן קרחה דמרווייהו מנה מחייבי ואלע"ג דמכתחישי כבדיקות כדרכ יהודה: **כפר עשרין ופרסין שנין.** דליסמר כי מדרשא אפקיה ההוא תלמידא ודבר לשון הרע היה: **בתרני' כל זמן שמכיל ראה.** הכל לבית היה ולא היה שטר וזוהו ביור וילא מציט יין חייב ולא חטא זמן מלא שטר וזוהו הדיבור: **סומר אלס דיין.** בית דינו סותרין לו דינו שפסקו ומחייבין את סגננדו: **סכא ראיס.** שטר וזוהו: **סרי זס אין כלוס.** שרי אמר אין לי וחישיטין סמא זייק או שטר עדים: **קרבו פלוני ופלוני כו'.** אפילו רבן שמעון בן גמליאל אין מורה שפיון סהיה יודע כן ואמר אין לי ודלי שקרניס הן: **סונדוס.** סגורסו: **גמ' הלכה כרבן שמעון.** אלקימיתא קאי כיון דלא אמר אין לי אלע"ג דלא מלא בתוך שלשים יום: **דלי סטר.** כרבנן מהדר עובדא: **ממילא ידעיין אין הלכה כרבן שמעון.** והכל ליכא למומר כלעילי מנייה דלי עבד כו' דבשלמא הסס אי לאו דהדר ואמר אין הלכה כחכמיס הוה אמיתא אי עבד לא מהדריין דלויס כח דברי המורביין אבל הכל כיון דלמר הלכה כחכמיס פסיטא דלא עבד כיוח מהדריין להו: **סוא קא משעיר לן דכהא.** לחוד לא סא דלין הלכה כרבן שמעון אין בכל מקום הלכה כמותו אפילו בערב זמין: **ערב.** בגט פשוט (ב"ב ד' קטג): **ידין.** במסכת גיטין במי שאלחו קורדייקוס (ד' עז'): **ראיס אמרונס.** הך בתרייתא דמתי' דליוו בקמייתא הליכתא סוהיה: **דנקס שטרל סמויה ידה.** כשאלמתיס הלוה והמלוה סמורו: **סופיות ניקנות במסירה.** המוכר שמי"ח לחבירו קנה החוב במסירת אלויות ומילתיס דרבי בהמוכר את הספינה (ב"ב ד' עו') והכלא נמי קנאטו והוי כדירה וגלמנת לומר פרוע: קלתיס

[ענין ל: תענית
ד: ופ"ג]

נכח כחלה מה:
מיר כי ע"ש

הגהות
הב"ח
(6) בפמנה
עד ל' יוסכרס
כחן שגוס
וכ' אמר לו
ככל עדים וכ'
אמר לו הבל
הוא:

גליון
השנים
תוס' ד'
מייבס ד'
גבי קטן
מקלנין.
ע"י
כ"ק דף ע'
ע"ל תוס' ד'
וכי:

ואמר לו כ"ל
(גרי' ס"מ
וה"ק ור"ס
ככ"ט אמר
ל')]

[גירס ס"מ
אמורתי]

[גירס ס"מ
אמורתי]

כ"כ טו' סס
קע"י קידוש
מז: יקנות
קע"ט

הוא דלמר כי סאי סנא. משמע הכל דרכ יהודה דלמר במנה שחור ובמנה לבן אין מנאטריין לית ליה דרשב"ל ותימא דבחוקת הכהנים (ב"ב דף ע"ג מה' וס') גבי עובדא דרב כהנא שקל בידקא דכרעיה משמע כהדיא דרב יהודה לית ליה דרשב"ל ואין לומר דרב יהודה בכל ענין קלאמר ופסילו במנה שחור ובמנה לבן והאי דקלאמר רבא מסהבדל מילתיס דרב יהודה בלחוד אמר כו' רבא טעמא דנפשיה קלאמר דאי"כ הליל והליליסי אמר רב יהודה אפילו במנה שחור ובמנה לבן כדלשכתן בפ"ק דגיטין (דף י"ג וס"א) מסהבדל מילתיס דרב בפקדון כו' דיש לומר דודאי לית ליה דרשב"ל אלא שמחלק בין מנה למתיס למנה שחור ומנה לבן: **שבית סמאי** אומרים נחלקק עדותן וחס תלמר כיון דככת אחת ציט סמאי אומרים נחלקק עדותן אס כן כפטי כתי עדים ה"ל גמלא אחד מן קרוב או פסול ויש לומר דהיינו דווקא כשהפסול ידוע אי נמי כמ"ד תקיים העדות בשאר אי נמי לא אמריין מנאל אחד מהס קרוב או פסול אלל בבט אחת תוך כדי דיבור דלו חשיבי עדות אחת והכל שכלו שני כתי עדים זו אחר זו ועי"ל דכי למר מנאל אחד מהס קרוב או פסול ה"מ כי מסייעי אהדדי אלל הכל דמכתחי אהדדי לף: **חייביה** רב נחמן. לית ליה לרב נחמן הא דלמריין אין נוקיין לנכסי יתומיס אל"כ ריבית אוכלת בית דלמר רב נחמן פסק שוס היתומיס (ערכין דף כ"ג) מריש לא הוה מוקיין לנכסי יתומיס כיון דשמענא להא דלמר רב דיתמי דלכלי ללוו דידהו ליזלו בטר שביקיייהו מוקיין ומהאי טעמא נמי אלע"ג דבשלמא אין מקבליס עדים אלל בפני בעל דין גבי קטן מכלקין אי"כ לר קלאמר נוקיין אלל כשני סטר דמקימיין את השטר שלא בפני בעל דין וכלן היה שטר: וכיון

[וכן לקמן ע"ג]

קב ל מ מיי פטוי
מהל מלוה הלכה
א סגנ עשין ד' עושע
חמ' ס' כ טעין א:

[ועי' תוס' כ"ב מה'
ד"ב נחלקק]

רבינו חננאל

כלים שחורין וא' אומר כלים לבנים היה לו בנות ופרקי' נברא אנברא קא רמית כלומר מרביב רב הסדא דקשוי רבה רבא אל סבידא ליה רבא חסדא נהרדעי אמרי אפילו אחד אומר מנה שחור וא' אומר מנה לבן כמכחישי ואמריין כמאן כו' יהושע בן קרחה הא לא דייקא כותחיהו אלא אינה דאמר כי דאי תנא דתניא אפר ר' שמעון בן אלעזר לא נחלקק בית שטאי ובית הלל (מנה שחור) שתי כתי עדים אחת אומרת מאתיס וז' אומרת מנה שיש בכלל מאתיס מנה על מה נחלקו על כת אחת שבית שטאי אומרים נחלקק עדותן ובית הלל אומרים יש בכלל מאתיס מנה הנג אע"ג שבכחישין זה לזה עדותן קיימת וקי"ל כנהרדעי ואל"כא דבית הלל' אומר חבית יין וא' אומר חבית שפן איקי' אחר אומר דמי חבית יין ד' וזוים ואחר אומר דמי חבית שפן ח' וזו' היה עובדא והייביה ר' אמר לנחבע ל'שע"ס אלו השנים ר' וזו' דמי חביתא דהפרא מנה ח' וזו' דמי חביתא דהפרא מנה ח' שבעין ב' אלוה דאמר יש בכלל מאתיס מנה. אבל אם מעידין יין פשוט ושפן פשוט נחלקק עדותן. א' אומר בריבוס העליונה וא' אומר ב' דינא ח' העתותה הלווהו וזה עובדא וצירף ל' עדותן ותיב הנחבע לשלם: ת"ר מניין שבישאל לא יאמר אני מודה והבירי

מציא בתוך שלשים ומציא לאחר שלשים אמר לו הבא עדים ואמר אין לי עדים אמר הבא ראיה ואמר אין לי ראיה ולאחר זמן הביא ראיה ומציא עדים דהרי זה אינו כלום אמר רשב"ג מה יעשה זה שלא היה יודע שיש לו עדים ומציא עדים לא היה יודע שיש לו ראיה ומציא ראיה ראה שמתחייב בדין ואמר קרבו פלוני ופלוני ועידוני או שהוציא ראיה מתחת *פונדתו הרי זה אינו כלום: **גמ'** אמר רבה בר רב הונא הלכה כרשב"ג ואמר רב הונא אין הלכה כדברי חכמים פשיטא כיון דאמר הלכה כרשב"ג ממילא ידענא דאין הלכה כחכמים מהו דתימא הני מילי לכתחילה אבל דיעבד שפיר דמי קמ"ל דאי עביד מהדריין ליה: אמר לו הבא עדים כו' אמר רבה בר רב הונא אי"ר יוחנן הלכה כדברי חכמים ואמר רבה בר רב הונא ממילא ידענא דאין הלכה כרשב"ג הא קמ"ל דבההיא אין הלכה כרשב"ג הא בכוליהו הלכה כרשב"ג לאפוקי מהא *דאמר רבה בר רב הונא כל מקום ששנה רשב"ג במשנתנו הלכה כמותו חוץ מערב וצידן וראיה אחרונה ההוא ינוקא דתבעוהו לדינא קמיה דרב נחמן א"ל אית לך סהדי א"ל לא אית לך ראיה א"ל לא חייביה רב נחמן הוה קא כבי ואויל שמעוהו הנך אינשי אמרו ליה אנן ידעינן במילי דאבוך אמר רב נחמן יבאה אפילו רבנן מודו דינוקא במילי דאבוה לא ידע ההיא איתתא דנפק שטרא מתותי ידה אמרה ליה ידענא בהאי שטרא דפריע הוה הימנה רב נחמן אמר ליה רבא לרב נחמן כמאן כרבי דאמר *אותיות נקנות במסירה אמר ליה שאני הכא דאי יבעיא קלתיא איכא דאמרי לא הימנה רב נחמן אמר ליה רבא לרב נחמן והא אי בעיא קלתיא

מחיבין ומה אעשה וזן רבו עליו ת"ל לא תהך רכיב[עמן] ואומר תלך רכיל מנלה סוד. ההוא תלמיד דנפיק ליה מלחא דאחאמרא בני מדרשא בסוד בטר כ"ב שנין ואפקיה ר' אבי לחורא תלמיד בני מדרשא ואמר דין גליא רויא: **בתרני'** כל זמן שבביתא ראה סתה את הדין אמרו לו כל דרוה שושך ק' הבא מיכן ועד ל' יום הביא בתוך ל' יום סתה לאחר ל' יום אינו סותר. אמר רשב"ג מה יעשה [זה שלא] מצי בתוך ל' יום לאחר שלשים אמר רבה בר רב הונא הלכתא כרשב"ג ולית הלכתא כחכמיס אפילו דיעבד אלא מאן דיעבד כחכמיס מהדריין ליה: אמרו לו הבא עדים או ראיה ואמר אין לי עדים ולא ראיה ואחר [כ"ב] מצא עדים ומציא ראיה אינה כלום. אמר רשב"ג מה יעשה [זה שלא] היה יודע שיש לו עדים ומציא עדים כו' אמר רבה בר רב הונא הלכה כחכמים ואין הלכה כרשב"ג בהא מכלל דהלכתא כותחיה כערב וצידן ולפוקי מידן מערב וצידן. ההוא ינוקא דתבעיה ברינא קפי דרב נחמן ואחייביו ואל' רב נחמן אית לך שתי או ראיה ואמר לאו ושעתה אינשי דהו כבי ואמרו ליה אנן ידעינן לך וכתא. ואמר רב נחמן בהא אפילו רבנן מודו דמקבלין ראויותו דינוקא במילי דאבוהא או היה ידע: ההיא איתתא דנפק שטרא מתותי ידה ואמר ידענא כיה דפריעא דוא ולא הימנא רב נחמן דאמר בטר דאחוקב בני דינא לא אמריין

איבעיא